

setmanari d'informació general i cultural

Any XXI
Número 1.008
13 novembre 2015
1'70 euros

la veu de Benicarló

QUI MANE DEL **CAMPANAR?**

**ESTIC FART DE BARALLES,
M'INDEPENDITZE!**

CONVERSA AMB JOAN ANDRÉS SORRIBES AUTOR DE *PEDRES MARCADES*

EDITORIAL

1008

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

L'ètica eclesiàstica

No és una apropiació indeguda ni un robatori, perquè pot entrar dins dels paràmetres contemplats per la llei. Però el que ha fet el bisbat no té nom. Be, sí. Per dir-ho finament, és no tindre ètica. Analitzem per parts els fets. Com bé diu l'alcalde, cap benicarlando negarà que el campanar siga propietat municipal. Això ho saben fins els gats i els gossos... i les termites que l'envolten. Un bé, que no està inscrit en el registre de la propietat, però del que mensualment, l'ajuntament paga, entre altres despeses, rebuts de la llum, assegurances i arranjaments diversos, de cop i volta, ve el bisbat, i aprofitant que en el registre de la propietat tenen els plànols mal fets i no estan actualitzats, va i s'ho fica al seu nom. "Con la iglesia hemos topao"! Cal tenir

molta barra, per a no elevar el to i utilitzar altres qualificatius, que de segur podrien ferir alguna sensibilitat a ulls dels lector.

No. No és la primera vegada que l'església actua així. Ni en el nostre bisbat, ni en uns altres. Sentències referent a això hi ha unes quantes que podem consultar per internet. Pel que hem pogut esbrinar, vora 4.500 inscripcions... més que dubtoses, com una immobiliària més, però sense pagar impostos. No res, com si estiguérem a l'edat mitjana! I així, al nostre poble, utilitzen una esclatxa legal per a fer-se amb una propietat que és dels benicarlandos. Simplement, no té nom. I que l'informe, per apropiari-s'ho, el signe un benicarlando que ve a la Novena del Crist a predicar sobre les bondats de l'església i la seua caritat, hauria de ser per a ells... quasi un pecat mortal de necessitat.

La pregunta és per què vol l'església ser propietària d'un bé que només porta despeses i problemes? Els informes de conselleria apunten el mal estat de conservació que pateix. Ni La Llum de les Imatges va voler invertir en la seua restauració. Ho farà el bisbat? Seran capaços de pagar el rebut de la llum, l'arranjament de les campanes o l'assegurança anual? O veurem, com canta una cançó quan el campanar s'obri com una mangrana?

Al·leluia!

CARXOFA i PANISSOLA

Carxofa: per a tots els que han fet possible, amb la seua inestimable ajuda econòmica, però també de suport moral, la consecució de la fita dels 2200 euros del Verkami per a poder realitzar el llibre del 20 anys de la història de Benicarló en còmics. Moltíssimes gràcies. Tots sou parts d'aquesta xicoeta història que és Las Veu de Benicarló.

Panissola: al regidor Mañà i al seu partit per ficar-se en guerres absurdes d'himnes. Hi ha molta més feina que fer que vore si esta sabia, que aquell, que l'altre o ves tu a saber qui, no cantava l'himne de la Comunitat. Com sempre desviant l'atenció de les coses importants per apropar no sabem quines consciències que damunt són... espanyoles. Absurd!

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

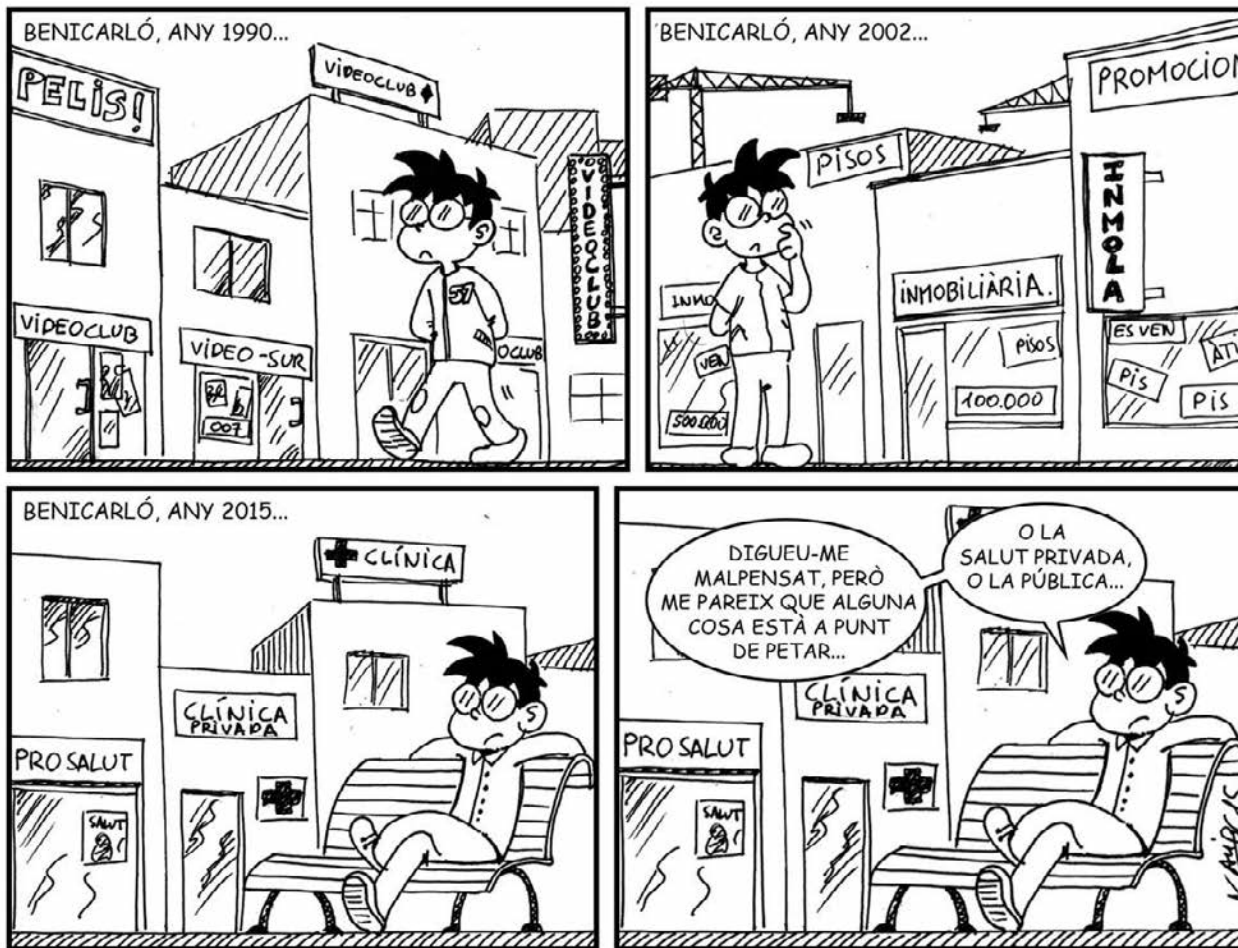

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

“Clíniques com a bolets”

CONTACTA AMB “LA VEU DE BENICARLÓ”:

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4

info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

La CALAMANDA

b benicarló al dia

diario digital de benicarló

Els bisbat és vol fer l'amo del campanar

text: REDACCIÓ

L'ajuntament de Benicarló ha iniciat els tràmits per a obrir la via civil contra el Bisbat de Tortosa. El consistori ha decidit dur als tribunals a la diòcesi després que aquesta s'haja immatriculat el campanar exempt de l'Església de Sant Bartomeu, que el consistori considera que és de la seua propietat.

Xaro Miralles, alcaldessa de Benicarló, ha confirmat que "serà el jutge qui decidisca de qui és el campanar", exempt de l'edificació parroquial i del que "paguem la llum, l'assegurança i totes les obres que s'han fet en ell". El problema va començar amb el canvi de la llei hipotecària, que fins al mes de juny donava una sèrie de privilegis a ajuntaments i església sobre la immatriculació de béns. Des d'aqueixa data, l'església va perdre els seus privilegis, pel que "es registren tots els béns que no tenien inscrits per a regularitzar la seua situació". Miralles va detallar que la sorpresa va saltar quan en el registre de la propietat es va descobrir que la finca estava en una parcel·la única, amb el dibuix del campanar ajuntat a l'església.

COMENCEN LES NEGOCIACIONS

Al conèixer aquesta circumstància, "el secretari de l'ajuntament va anar a parlar amb la registradora de la

propietat, que li diu que ella registra el que posa en el cadastre". Així les coses, el consistori es va reunir amb el rector de Sant Bartomeu "que va reconèixer que el campanar és de propietat municipal". Al setembre es va desplaçar una delegació del consistori amb el rector fins a la gerència del cadastre a Castelló "i ens diuen que allí hi ha una referència cadastral única. Per a separar les dues propietats necessitem el vistiplau del bisbat". Així les coses, el rector va rebre un document de la còpia que la diòcesi havia de signar perquè la propietat es registrara a nom de l'ajuntament. No obstant això "el 19 d'octubre arriba una carta del bisbat dient que no estan d'acord i que es ratifiquen: el campanar és de propietat eclesiàstica des de temps immemorial".

Des d'aqueix moment, va començar un tira i afluixa entre ambdós organismes. "Els ens diuen que tenen documentació que acredita que són els propietaris, al que nosaltres rebatem amb l'informe de l'Arxiver Municipal i els rebuts de la llum, arranjament de campanes, assegurances, etc.", va dir Miralles. L'alcaldessa va recordar que hi ha fins i tot actes de ple en les quals es dirimeixen diferències entre l'església i el consistori per problemes en el campanar, com la de 1960 quan l'església demana permís per a construir un quiosc a la parcel·la que queda entre ambdues propietats. "El cronista oficial ja va informar en contra perquè va considerar que era asseure una relació inexistente entre l'església i l'ajuntament" sobre una propietat d'aquest. D'altra banda, l'alcaldessa va

ve de la pàgina anterior

assenyalar que el contracte amb Iberdrola està a nom de l'ajuntament, almenys des de l'any 1970.

LA DENÚNCIA

Miralles va anunciar que el consistori sol·licitarà inscriure's el bé "per usurapió, ja que fa més de trenta anys que tenim competències sobre ell". La prescripció adquisitiva competeix a aquella persona que mitjançant el transcurs de cert temps i sota les condicions establides per la llei ha posseït un bé immoble, s'exerceix contra qui aparega com propietari d'aqueixos béns en el Registre Públic de la Propietat, amb la finalitat de que es declare que s'ha consumat i que ha adquirit per prescripció la propietat de l'immoble reclamat. El consistori està en aquests moments finalitzant l'expedient per a dur als tribunals a l'església i aconseguir recuperar aquest bé "que és patrimoni de tots els benicarlandos i com a tal, l'ajuntament ha de vetllar per conservar-lo", va concloure l'alcaldeessa del municipi.

El campanar de Benicarló és una edificació exempta al temple parroquial, de carreus. De planta octogonal, té tres cossos més el de campanes que és d'ordre toscà. De propietat municipal, com era comú en aquest tipus de torres de comunicacions. Té una alçada aproximada de 38 m. Probablement la seua construcció siga coetània de la església parroquial (1724-1743), i inclús poden compartir l'autor, el Mestre Vicent Carbó.

El temple té la condició de Bé de Rellevància Local segons la Disposició Addicional Quinta de la Llei 5/2007, de 9 de febrer, de la Generalitat, de modificació de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià (DOCV Núm. 5.449 / 13.02.2007). En conseqüència qualsevol intervenció ha de ser comunicada a la Direcció General de Cultura adjuntant el projecte prèviament a l'inici dels treballs.

En conjunt el campanar està bastant abandonat, tot i que algunes de les estances intermèdies són impracticables a causa del mal estat de les bigues de fusta del terra.

Igualment, la terrassa es troba en un estat de confusió important, al qual s'afegeix un conjunt d'antenes de ràdio (o de telèfon), una magnífica estructura de ferro industrial per suportar les campanes del rellotge pràcticament a punt de col·lapsar, així com diversos carreus, probablement de la barana, sols i amuntegats. A més hi ha una petita habitació, ara buida, d'obra recent, que segurament servia per ubicar les emissores i altres enginys radioelèctrics.

A causa de la mala conservació de la part superior del campanar, hi ha nombroses goteres en la sala de campanes, de les quals resulten moltes estalagmites de calç penjant de les voltes, les quals a més embruten les campanes i afecten a la seua sonoritat. Si faltava alguna cosa, la sala de campanes conserva encara nombroses tires de llumenetes de Nadal. El campanar es corona amb un estel de Nadal, de llumenetes, impropï i indigne d'un campanar històric i protegit com aquest.

Restaurades les campanes en les seues instal·lacions tradicionals, en març de 2000 per l'empresa ERMEC, treball cofinançat per l'Ajuntament i la Conselleria de Cultura.

LA UNIÓ LAMENTA EL DESCENS DEL PRESSUPOST AGRARI DE LA GV

text LA UNI / REDACCI

L'augment del 3,7% del pressupost de l'apartat agrari de la Generalitat per al pròxim any en relació a l'actual no satisfà les necessitats d'un sector tan estratègic i amb una crisi de rendibilitat tan elevada en la primera baula de la cadena com és el del productor. La diferència a l'alça és d'una quantitat que no arriba ni als 8 milions d'euros sobre un total d'uns 212 que correspondrien únicament a les partides estrictament agràries.

La nova Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural té directament assignades les competències en matèria d'agricultura, ramaderia, pesca, alimentació, a més de totes les de medi ambient i aigua. Per a totes elles el pressupost global és de 281 milions d'euros, per sota dels 300 milions d'euros en el qual s'ha instal·lat des de l'any 2013.

Si ens circumscrivim al pressupost estrictament agrari de la Generalitat, amb 212 milions d'euros, se situa per volum econòmic en la penúltima posició, per davant només de la nova Conselleria de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació i fins i tot superat pel de Presidència. En matèria agrària el pressupost suposa l'1,24% del total del pressupost de la Generalitat Valenciana quan en 2002 era del 4,62%. El descens pressupostari en aquests quinze anys és superior al 73%.

Aquesta reduïda dotació pressupostària afecta directament a la capacitat inversora de la Conselleria. En aquest sentit, els fons destinats a inversions per a les diferents actuacions és de 132,4 milions per a 2016, amb un petit augment del 2%, la resta fins als quasi 212 milions d'euros (un total de 79,5 milions) es destinen a despeses de personal i de funcionament.

Aquestes xifres posen de manifest que fins i tot amb un canvi de govern les polítiques de millora i competitivitat per al sector agrari no són prioritàries per als diferents Consells de la Generalitat i només cal confiar que estiguem davant un any marcat pel brutal deute i de premura després de les eleccions autonòmiques i que hi haja un vertader canvi en positiu en els pròxims anys. En cas contrari assegura LA UNIÓ "no poden eixir de la greu crisi els productors perquè estan perdent competitivitat en els mercats i capacitat inversora, amb la conseqüent pèrdua de la rendibilitat de les seues explotacions. En la compareixença de la consellera d'Agricultura davant els Corts ahir per a explicar el pressupost va adduir que es tracten de pressupostos ajustats i que marquen les línies de futur, "però els llauradors i ramaders valencians necessiten polítiques agràries ja per a aconseguir una major competitivitat".

Per a LA UNIÓ és una evidència que mentre la resta de Conselleries del nou govern han adoptat gestos o mesures il·lusionants, Agricultura ha fet tot el contrari. La Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives paga el deute pendent amb els

dependents, la d'Educació subvenciona els llibres fins a 200 €, la de Sanitat suprimeix el copagament i repagament farmacèutic als pensionistes. En el cas d'Agricultura la decisió més destacable ha sigut negativa per al sector: no anticipa el pagament de les ajudes de la PAC com sí han fet altres comunitats autònomes.

Entre altres aspectes que LA UNIÓ considera greu d'aquests pressupostos cal destacar el nivell alarmantment baix de recursos per a l'Institut Valencià d'Investigacions Agràries (IVIA) quan el nou Govern sembla apostar pel I+D+I i, en segon lloc, la poca dotació que es destina a Sanitat Vegetal que disposa d'un exagerat minvament de personal i de recursos per a fer front a les greus amenaces que té l'agricultura valenciana en matèria de plagues i malalties com per exemple el Greening en cítrics, Xylella fastidiosa en llenyosos, Caragol poma en arròs, entre uns altres. En aquest últim cas, LA UNIÓ va traslladar a principis d'octubre a la Conselleria la necessitat peremptòria d'incrementar el pressupost d'aquesta àrea per a aconseguir una lluita més eficaç contra les plagues i malalties ja implantades en la nostra agricultura i ser més eficients a evitar la introducció de noves.

LA UNIÓ celebra que s'establisca una nova línia per al foment i promoció de l'agricultura ecològica com a sistema de cultiu sostenible i demandat cada vegada més pels consumidors, encara que espera que es concreten altres línies per a potenciar-la tal com ve anunciant l'administració agrària.

En conseqüència, la proposta de pressupostos de la Generalitat Valenciana en matèria agrària per al 2016 certifica, una vegada més, el que LA UNIÓ ve denunciant fa molts anys. Existeix un clar derrotisme per part de l'administració autonòmica en matèria de regulació del sector i una falta clara d'establir polítiques agràries per a millorar la situació dels llauradors i ramaders valencians. És cert que en la conjuntura econòmica actual, i més la de la Generalitat Valenciana totalment endeutada, no hi ha recursos econòmics suficients, però els que hi ha es podrien redistribuir de forma més eficient en benefici del sector.

CARXOFES AMB SEGELL DE QUALITAT

text NAT LIA SANZ

Benicarló ha començat a etiquetar les seues carxofes amb el segell de Denominació d'Origen. Així ho ha anunciat el president del Consell Regulador de la DO, Francisco Lluch, qui va detallar que el producte ja ha arribat a les característiques que la fan mereixedora d'aquest reconeixement, que ostenta des de 1998. Les pluges dels últims dies i els primers freds, faciliten que la carxofa de Benicarló s'estrenya en el centre i mostre el característic clot central que la fa diferent a la produïda en altres zones. La comercialització permetrà que el producte es cotitze a major preu del que ha fet fins a ara, que ronda els dos euros el quilo. Lluch va recordar que "de la carxofa de Benicarló viu molta gent", que planta el producte a mitjans d'agost i allarga la temporada de producció fins a les primeres calors de l'estiu. En aquests moments el principal consumidor de l'únic producte amb Denominació d'origen de la província de Castelló és Catalunya, encara que el president de la DO va indicar que "a Europa ja comencen a conèixer la Carxofa de Benicarló". El mercat, no obstant això, és difícil ja que "ells prefereixen altres varietats per a cuinar. Però qui prova la de Benicarló, es convenç".

La zona de producció de la Carxofa de Benicarló està

constituïda pels termes municipals de Benicarló, Càlig, Peníscola i Vinarós, tots ells propers a la costa i situats en la comarca del "Baix Maestrat". Tota aquesta zona de producció té actualment una extensió de 25.129 Ha, de les quals aproximadament 16.000 Ha son superfície conreada, amb 3.800 Ha de cultiu d'hortalisses de les quals més d'un 18% es dediquen al cultiu de la carxofa.

EL PP RECLAMA MÉS INVERSIONS A LA COMARCA

text NAT LIA SANZ

El Partit Popular de la comarca del Maestrat ha exigít a la Generalitat en mans del bipartit valencià més inversions davant el ninguneig que suposen els pressupostos per a 2016 per a la comarca. Els populars defensen que el repartiment contemplat en els comptes de 2016 no és equitatiu i que se centra en la seua majoria en la comarca dels Ports. Tal com ha

explicat el secretari provincial del PP a Castelló, Miguel Barrachina, durant una reunió comarcal a Benicarló, "és inimaginable que Puig, disposant de 2.000 milions d'euros líquids més, rebaixe les actuacions a la meitat en la província de Castelló". De fet, des de les comarques del nord provincial assenyalen que les inversions productives són fonamentals per a consolidar la recuperació econòmica, així com per a seguir generant ocupació en sectors clau com els serveis vinculats al turisme.

CASTANYADA 2015

text CP MESTRE FC

Entre dijous 29 i divendres 30 d'octubre el Col·legi Públic Mestre Francesc Català de Benicarló va celebrar la tradicional festa de la Castanyada.

Dijous Per la vesprada els alumnes de sisè es van dedicar a tallar les castanyes que ens porta tradicionalment l'Ajuntament de Benicarló a través de la Regidoria d'Obres i Serveis. Dijous de bon matí els alumnes, des dels més menuts fins els de quart, van elaborar els panellets amb l'ajuda de moltes mares i pares, que posteriorment van ser les encarregades de portar-los al forn de Montse per coure'ls. Per la vesprada els alumnes de sisè es van dedicar a tallar les castanyes que ens porta tots els anys l'Ajuntament de Benicarló. Divendres a partir del mig dia es van començar a torrar les castanyes amb la castanyera de l'escola, quedant-se tot el professorat a dinar al mateix col·legi. Per la vesprada els alumnes de sisè van disfressar-se de castanyeres i castanyers per repartir per les classes les

castanyes calentetes, posant-ne un bon grapat a les paperines que cada alumne s'havia preparat. La festa va concloure repartint també castanyes als antics alumnes que ens visiten sempre per aquesta festa.

Comunicat conjunt de la Coral Polifònica Benicarlanda i l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló".

S'apropen les dates de Santa Cecília 2015 i ambdues entitats estem ultimant detalls de la nostra programació musical i social.

Immersos en la preparació de les diferents actuacions, ens hem trobat amb algunes situacions que es van repetint en els darrers anys i que dificulten cada vegada més la possibilitat de dur a terme els nostres concerts de forma conjunta.

La falta d'espai a l'escenari inclús amb l'ampliació que s'ha estat realitzant altres anys i la manca de butaques suficients per a tot el públic assistent, han estat els principals motius pels quals i després d'un anàlisi profund, dialogat i consensuat de la situació per part d'ambdues associacions, s'ha decidit continuar celebrant la festivitat de forma conjunta però destinant un cap de setmana diferent per als concerts i les actuacions de cada entitat i les seues seccions.

D'aquesta forma podreu gaudir del concert de la Coral Polifònica Benicarlanda el 14 de novembre a les 18.30h i de l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" el 21 de novembre a les 19.30h a l'Auditori Municipal "Pedro Mercader"; mentre que els actes conjunts de la celebració de Santa Cecília com la desfilada amb les dames i la missa a les 11h a la parròquia de Sant Bertomeu tindran lloc el 22 de novembre.

Us esperem!

Coral Polifònica Benicarlanda

Associació Musical "Ciutat de Benicarló"

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Sí, molt bona portada, com sempre. Molt bona la foto i molt bona la vinyeta. Però aquesta vegada, no han encertat l'autèntica notícia que ens tenia a tots -i dic tots- els benicarlandos amb l'ai al cor. No sap vostè, senyora Garcia, les nits que no he pogut dormir, el neguit constant, les taquicàrdies contínues, les insuportables interrupcions de la meua son, els despertats sobtats. He esgotat les existències de til·la, valeriana, passiflora, camamilla, i til de tots els supermercats de poble, així com d'herbolaris i centres de dietètica. El meu cap retronava, bullia, tremolava, ressonava, no sabia on estava. Si a les nits era un sonàmbul, de dia no millorava la cosa. Era un autèntic cadàver vivent, una ànima en pena, un espectre deambulant entre la vida i la mort, una despulla humana que no sabia on era, ni on estava, ni qui era, ni d'on venia, ni on anava. Les hores eres eternes, els minuts canonades, i els segons, petits punyals que em descarnaven en vida. Ara ja no tinc cap temor a l'infern, perquè ja se què és, l'he viscut a la meua pell, la meua carn, la meua ànima i res no pot ser pitjor que aquestes darreres setmanes. He patit, he plorat, he renegat, he cridat, m'he pegat cabotades contra la paret, he castigat el meu cos amb cilicis, m'he clavat agulles, he flagel·lat la meua esquena, pit i cames. He implorat, suplicat, pregat, demanat, almoinat, pidolat, mendicat, postulat a sants, beats, servents de déu, querubins, benjamins, apòstols, àngels, arcàngels i tota la cort celestial, tant a la dreta com a l'esquerra del suprem. No trobava consol. La solució i el final del meu avern no arribava. Fins que va arribar el dia i tot va canviar de color, de sabor, d'olor i d'aroma. El cel era blau, els pardalets piulaven, l'aire era sà, la mar estava blava i els peixos ballaven coreografies perfectes a la llum de la lluna. Sí, havia arribat el moment. Els meus esforços i sacrificis no havien esta en va. Algú havia escoltat la meua pregària. Sí, hi havia algú que m'havia escoltat, que havia entès que allò que estava en joc era més gran que la meua vida. Per fi! Fumata blanca. Ja tenim president de la junta local fallera! La notícia va córrer com la

pólvora per tot lo poble. Tindrem falles! No perillen aquestes tradicionals i benicarlandes festes! Campanes al vol! Que ressonen per tots i cadascun dels racons del poble els aires fallers! Que els nostre cors s'omplin de festa fallera! La germanor fallera ha tornat a triomfar per damunt d'anecdòtiques discussions. Perquè per damunt de tot, l'esperit faller omple el cor dels benicarlandos i ens fa més bones persones i més sociables. I...quina planta té el nou president! Imponent, fester, cavaller, faller, però sobretot, president! Perquè si important és presidir una falla, molt més ho és ser el president dels presidents. Quin orgull! Quina elegància! Quina planta fallera!

Però les bones notícies no s'acaben amb això, no. També sabem que van a posar un musen faller allà on hi havia una notaria. Serà per a donar més prestigi i seriositat a tan magna instal·lació. Serà com una certificació de fe pública sobre la importància de les relíquies que s'hi conserven, algunes d'elles datades molts anys enrere. Joies, autèntiques joies.

L'alcaldesa i el regidor de cultura giren visita a les instal·lacions que estan infrautilitzades per tal de mirar quin podria ser el seu aprofitament. Però ens trobem amb les coses de sempre, el tema recurrent, no hi han diners per a tot. Les intencions són molt bones però els recursos escassos. Però sí que estaria bé donar ús a tantes instal·lacions municipals que ara mateix estan desaprovechades.

Quin orgull tenir entre nosaltres un científic de la talla d'Alberich. Tan jove i amb tant de currículum. Per cert, com es sembla al seu pare!

Allà que se'n van a Madrid a demanar més trens de rodalies. I allà que tornen de Madrid carregats de bones intencions però sense cap solució. "Ya están otra vez aquí estos paletos de provincias"-hauran dit els secretaris i presidents que han anat a visitar. Una cosa queda clara, que mane qui mane, ningú no ens dona una solució.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

Escriptors de negre

Molt curiosa la portada de la setmana passada, que semblava que tinguérem a la mà un d'aquells còmics tan coneguts de l'època negra espanyola de Roberto Alcázar y Pedrín. No sabem si era per emfasitzar que a dins el regidor del ram, o siga, de Cultura, Barberà, també tenia previst sortir amb versió negra, però cal dir que, sens dubte, va quedar rodona. Bé, rodona pel que a la sèrie negra que li deu agradar al regidor. I és que, certament, buscar l'encaix de qualsevol activitat nova en aquest poble és difícil, però tot i així, el que siga per fer que la gent agafe un llibre (que no cal que tinga les portades negres). Però al que anàvem, que ens deixem portar i al final no diem res... Una cosa hem notat en la presentació de tot el que s'ha fet i ens portaran: la sèrie negra és exclusiva de gent de fora? Només han trobat autors forasters? A vore, no és per criticar, que també, que ací a Benicarló, al nostre poble, no hi ha autors d'aquest tipus de

novel·la? Ho diem perquè si el que es pretén, a banda de donar-li prestigi a l'esdeveniment, és potenciar-ho, què millor que incloure algun autor de proximitat? Una mica tiraria, no? I és que, a primera vista, no els hem vist anomenats enlloc. Nosaltres un o altre en coneixem. I amb llibres editats. Si vol, i ens ho demana, no volem ser desconsiderats, que després ens critiquen, la setmana que ve li passem algun nom.

Ens ensabonem mútuament

Nosaltres també estem contents perquè ens tracten de premsa seriosa. Bé, no sabem si es refereixen exactament a nosaltres, als tafaners, o a *La Veu* (una mica més seriosos que nosaltres sí que ho són... encara que tampoc cal passar-se'n, a vore si els pujarà al cap la boira de la vanitat). Està clar que nosaltres, de seriosos, només tenim el posat (ara ens referim als tafaners, que quede clar), i que ens sembla graciós això que algú se'ns emmiralle. En fi, que sempre que siga menester no tindrem cap problema de traure aquelles coses més divertides d'aquest mitja digital anglobenicarlendo, el *Benicarlo Today*. I si açò fa que el vegen més, doncs pa i peixet! Per nosaltres no serà. Vinga, ací la imatge per a la posteritat.

Les obres del Morrongo

Canviem de tema i anem a pegar una ullada per allà baix a la platja, que ens pegue l'aire una mica i, de

camí, comprovar si la mini llevantada que vam tindre fa unes setmanes hi ha fet alguna mena de desperfecte. Doncs no, la cosa sembla que no ha anat a més i està tot al seu lloc. Mireu si no ha anat a més que allí tenim el passeig nou de la platja del Morrongo i que arriba al Parador... igual d'empantanat. El tafaner que anava passejant per allí ho va tindre clar de seguida, considerant els antecedents de les obres anteriors, que no deu ser que s'esperen al mes de juliol per tornar a engegar les obres? A que no anem massa desencaminats. Ja diu la dita que pensa malament i l'encertaràs. I nosaltres, malpensats de mena que som, doncs això... que si no ho veiem, no ens ho creiem. De tota manera, amb el nyap que ens havien deixat, estoretetes de colors incloses, tampoc passaria res si ho deixaren com està. Segur que si ho arreglaren, passaria com ara, seria un bonic lloc per a portar a passejar el gos i que cagara al seu aire... cul a la brisa marina mentre es refrega el ses amb les estores de coloret.

A la vora de la mar hi ha una barqueta

Vinga, ja ficats amb el tema marí podem continuar per davant la mar però ara ens n'anirem a passejar cap a l'altra banda, tocant a La Parreta. I allí que ens trobem, davant del magnífic far restaurat, que encara no il·lumina el seu entorn (i ara entendreu la metàfora), la darrera barca construïda per un calafat a Benicarló. Segons tenim

BET Benicarló Today
3 hores

El nostre treball està donant els seus fruits i ja sortim a la premsa seriosa. Els Tafaners es fan ressò de les nostres investigacions a La Veu de Benicarló, i us ho mostrem perquè estem molt contents.

ve de la p gina anterior

entès, la barqueta va ser una donació privada al nostre ajuntament, quan teníem el millor alcalde, segons les pancartes costaneres, Marcelino. I com no, al més pur estil sí, sí, es va comprometre a mantindre-la en bon estat. Però vet tu ací, que segurament decebut per una legislatura que se li va girar de cul, ja no se'n va recordar i ara allí està la barqueta en qüestió fent-se malbé al sol i la serena. No hi ha res com l'alzheimer polític per fugir d'estudi. Un altre monument, aquesta vegada almenys no l'han ficat entre redones, perdut i oblidat. Moltes vegades també l'art, els monuments o objectes donats amb il·lusió per particulars, són també víctimes de la baralla política, com els ciutadans.

Bromes de mal gust

Mireu que n'arriben a ser coents i cutres alguns amb els seus muntatges. Hem trobat al Facebook aquest bast còpia i enganxa que han fet, per una banda amb el nom i per l'altra amb el careto, del nostre regidor Barberà... i la seua ídem, exalcaldessa de València, també Barberà. Juguen amb el canvi del seu nom pel fet de compartir el mateix cognom i clar, de retruc, han

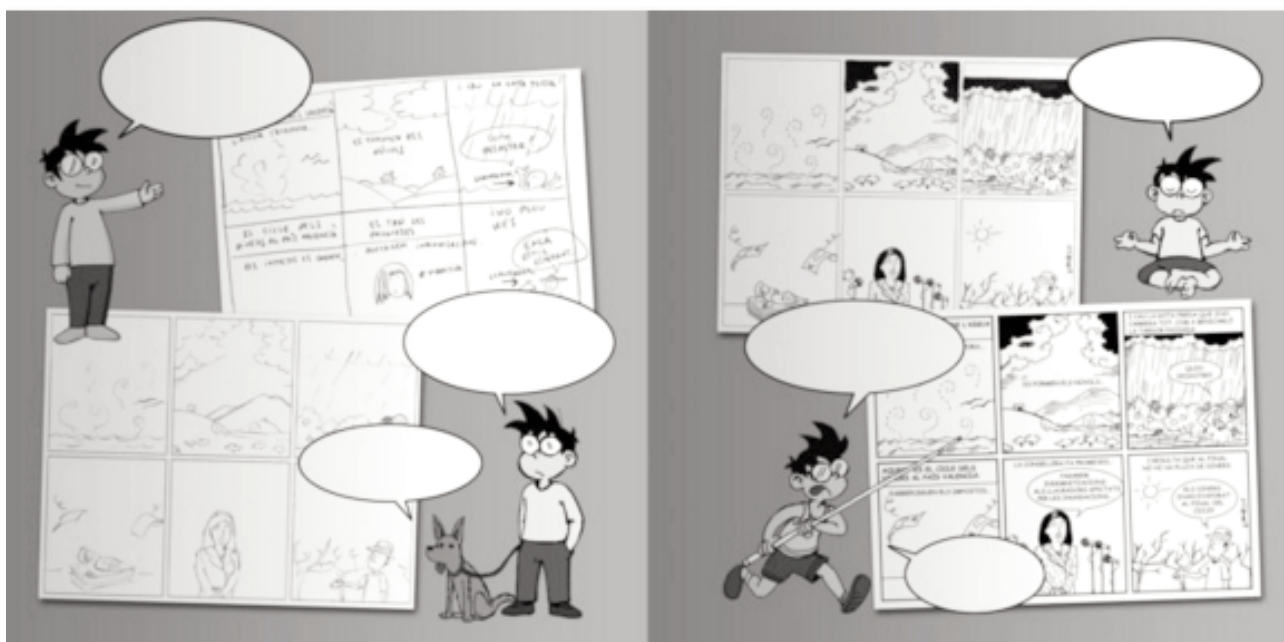
fet un cartell electoral com si ací algun d'ells es presentés a les eleccions generals aprofitant un cartell vell. Certament, una mica deslligats... els que ho han fet. I si de camí arreplego altres noms i una estelada retallada, faig la jugada perfecta. Quina manera més xorra d'embolicar-se amb les banderes. Qui no té faena, el gat pentina.

Verkami: Objectiu aconseguit!

Xeic, enhorabona! Hem vist que la gent de fiar de *La Veu* han aconseguit la fita dels 2.200 euros del Verkami per fer el ja famós llibre dels 20 últims anys de la història de Benicarló amb còmics. Apa, ara només els cal fer una bonica presentació i convidar-hi uns quants dels personatges que per surten a les vinyetes, fer una exposició i comparar l'original i el còmic. A veure qui surt més ben parat. Vos imagineu la gent fent-se una foto amb Mundo, l'original, al costat del còmic aquell en què es veu assegut, quan era el capo de la comissió nuclear valenciana a les Corts, fotent-se els dònuts de Homer Simpson? Simplement seria impagable! Ja ens estem llepant els dits pensant en les pàgines que hem

de passar recordant la història amb els còmics de Xavi. Quina vena tenen amb el Xavi Burriel, i com d'estorats uns, preocupats uns altres, agraits els que tenen més sentit de l'humor, es queden els polítics benicarlandos quan pensen que sortiran retratats a *La Veu* per la seua magnífica ploma. Vinga, que hem d'anar a pels 2.000 números i continuar la saga. I si no arribem als 2.000, almenys, mirem de fer un segon volum que, de segur, amb el material que recordem serà igualment impagable.

CONVERSA AMB JOAN ANDRÉS SORRIBES SOBRE *PEDRES MARCADES*

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

Joan Andrés Sorribes ha publicat recentment *Pedres marcades* (Edicions Bromera), una novel·la ambientada a Morella, on uns fets ocorreguts a mitjan segle XIV tenen repercussió actualment. L'aparició d'un misteriós cadàver en restaurar l'ermita de Santa Llúcia, desemboca en una apassionant història on es combinen a la perfecció el misteri, la intriga, una història d'amor i una acció trepidant. De com s'ha gestat el llibre hem parlat amb l'escriptor castellonenc

Com va sorgir la idea d'escriure *Pedres marcades*?

Com sempre, si més no en el meu cas, el tema principal va ensopegar amb mi d'una manera casual en tindre coneixement de la descoberta de les restes d'un cadàver mentre es feia la restauració de l'ermita de santa Llúcia, fora murs de Morella. La cosa, per se, no tenia res d'extraordinari però alguna cosa em va dir que aquella era una història que m'abellia treballar. I tant va ser així, que el treball, llarg i acurat, ha quallat en l'actual novel·la.

La novel·la està basada en fets reals?

Bàsicament, sí. La novel·la, o potser fos millor parlar de les dos novel·les que conviuen en aquest llibre, està basada en dos fets reals separats temporalment per vora de set-cents anys. Un situat al segle XIV a la ciutat de Morella amb protagonistes reals, com ara un frare menoret del convent de Sant Francesc, Fra Guillen Escolà, o el mestre constructor de les esglésies del propi convent de Sant Francesc i de l'Arxiprestal de Santa Maria, Domènec Prunyonosa. L'altre fet, igualment real, passa a l'actualitat a les acaballes del segle XX i l'inici del XXI al voltant de la restauració de l'ermita morellana abans esmentada. Tots els fets estan documentats i jo m'he limitat a crear una trama literària per explicar les evidents relacions, realment existents, entre els dos fets i al temps jugar amb els buits que deixaven les dos històries amb una versemblança tal que al lector li costarà destriar realitat històrica de ficció literària. Penso que aquesta conjunció entre fets i persones reals amb situacions literàriament creades, és un dels aspectes dels que, personalment n'estic més satisfet.

Pedres marcades vol ser un homenatge a Morella?

Resulta evident que sí; però no és un homenatge gratuït. És un treball acurat per mostrar la realitat humana, especialment a través de la figura del vell Valerià de la Lloma. Així mateix, la realitat cultural es manifesta en els diferents registres del llenguatge. Com sempre passa a les meues novel·les, el paisatge i els escenaris, sempre reals i perfectament identificables, assoleixen la categoria d'autèntics protagonistes de l'obra. Penso que seria bo que, una vegada llegida la

novel·la, el lector sentirà la necessitat de viure el fets literaris sobre els escenaris reals.

Què tenen El Maestrat i Els Ports per a que situes l'acció de la majoria de les teues novel·les en aquest territori?

Tenen autenticitat. Jo que sóc de La Plana em trobo molt lligat emocionalment a les terres interiors; els seus paisatges i la seua gent conserven encara vives moltes de les essències que ens han constituït com a poble. A la ciutat, per més que les nostres són encara de mesura humana, tots açò queda molt desdibuixat per un estrany concepte de la globalització que no compartisc. Això i una decisió personal de fer present aquest món interior que se'ns despobra i s'empobreix, cada vegada que el deixem al marge. I açò, malauradament, ho fem a diari.

Hi ha constància històrica de la presència dels càtars a Morella?

No sols a Morella; a tota la comarca de Els Ports i al Maestrat. Sembla que el darrer dels "perfaits" càtars, Guillem de Balibasté, en fugir del Llenguadoc francès, s'instal·là a les nostre terres, a cavall entre Morella i Sant Mateu. Hi ha qui parla d'ell com el "Bisbe de Morella". Tota la part de Belibasté és històricament correcta.

Dintre de quin gènere enquadraries la novel·la?

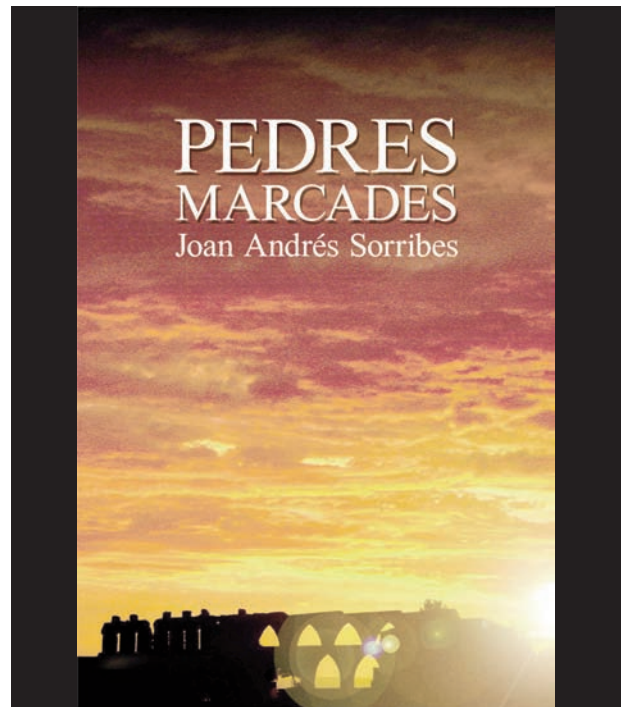
Açò dels gèneres és més cosa dels crítics literaris que precisen classificar les obres, potser per fer-les més

ve de la p gina anterior

entenedores. Personalment jo no tinc cap predisposició inicial de treballar un gènere o un altre. La gent que ho entén diu que pot ser una novel·la negra, o una novel·la històrica o de misteri. Jo no sabia dir-vos; penso que de tot en té poc o molt. Si més no afegiria que té un mica de realisme màgic i un molt de novel·la etnohistòrica.

Què et sembla la idea de Bromera d'incloure el teu llibre dintre de la categoria crossover?

És una nova col·lecció que ha encetat Bromera (*Pedres Marcades* és la nº5) que pretén millorar l'oferta per a lectors "tot terreny", a un preu més assequible. Sembla un sector a cavall entre la novel·la juvenil i la d'adults, per més que a mi se'm fa difícil destriar aquesta mena de fronteres. T'he de dir que jo no he participat en aquesta decisió que entra dintre del camp purament comercial. El que importa és que el lector la tinga al seu abast a un preu més raonable i, si m'he de guiar per l'acceptació de la gent, sembla que la idea funciona.

El Setrill literari: Emili Piera

text i foto PENYA SETRILL

Dins del cicle *El Setrill literari* vam tindre l'oportunitat d'escoltar la paraula fàcil, fluïda i documentada d'Emili Piera, un periodista polifacètic amb ambició literària que ens presentava la seua darrera obra literària: "L'any del devorador". Una novel·la que mereix la pena llegir-se per la

intriga, la sensualitat, la repercussió social, per l'actualitat... Una visita de luxe per a la nostra penya que de la mà de Mamen Peiró ens va fer passar un temps simpàtic, amable i de gran nivell pels seus amplis coneixements en moltíssimes facetes, fins i tot la gastronòmica per la que algun dia, tal vegada torne a la nostra penya. Gràcies, Emili Piera, sort i fins la propera?

L'altra cara de la vida

Fronteres

text JOAN HERAS

El naixement i la mort són els dos fets que determinen la vida de les persones –i de tots els éssers vius, és clar. Per aquesta raó tan elemental aquests dos moments essencials són ritualitzats en totes les cultures des que els humans som humans. De fet, un dels elements que configura el procés d'humanització dels nostres avantpassats neandertals és precisament la ritualització de la mort en forma d'enterrament. Des del moment que els homo sapiens decideixen enterrar els morts es fa ben evident que ja han desplegat una reflexió sobre la vida i la mort, sobre el sentit de la vida i sobre la dignitat de la mort. No podem saber què pensaven aquests avantpassats ben llunyans però segur que ja van anar construint una visió particular sobre el sentit de la vida i la mort. Des d'aleshores es va anar desenvolupant una actuació funerària que ens ha deixat monuments tan emblemàtics com les taules o nevetes menorquines –per exemple- i, a poc a poc, una diversitat de formes d'enterrament o d'incineració i, paral·lelament, una gran diversitat de concepcions del més enllà.

En aquest sentit, fa uns dies vaig veure una interessant exposició en una biblioteca de Barcelona –cal reconèixer que en el camp de les biblioteques públiques s'ha fet una aposta molt important perquè siguin espais oberts, dinàmics i molt ben equipats- sobre estris relacionats amb el ritual de la mort des de les llunyanes èpoques del Paleolític fins als nostres dies tot passant per Grècia, Roma, l'Edat Mitjana, l'Islam, el budisme, etc. La idea de fons és que la mort –aquesta exposició porta per títol "L'altra cara de la vida"- és un ritual fonamental i present en totes les cultures i, en aquest sentit, el podem entendre com un dels elements propis i específics de l'ésser humà –com una de les estructures o comportaments presents en la nostra tan diversa manera de viure i de pensar com a humans. La vivència de la mort, la certesa de la seva inexorabilitat, s'ha anat cristal·litzant en tantes i tantes creences religioses, en tantes consideracions filosòfiques, que n'hi ha per triar i per remenar i, per tant, per poder escollir entre tantes possibilitats la que s'ajusta més a la nostra manera d'entendre –potser simplement d'acceptar o d'assumir resignadament- aquesta –potser en realitat l'única- certesa indiscutible, indubtable i indefugible.

Però des d'una altra perspectiva, el món global en què vivim ens posa ben a l'abast la possibilitat de conèixer i compartir formes rituals sobre la mort que tenen un fort arrelament en llocs diversos d'aquest món nostre. No penso, ara, en tot allò que podem buscar per la xarxa sinó en costums o formes de celebració que podem compartir en directe. En aquest sentit, penso en la tradició pròpia de l'Equador que celebren el dia dels difunts amb una beguda –una mena de combinat de fruites- que només es fa aquell dia per recordar les persones de la família que ja no hi són.

O el "pan de muertos", una mena de coca amb forma d'ossos, que es menja a Mèxic en plena celebració festiva –am petards i música- en record dels difunts. Fa uns quants anys que vaig descobrir aquest "pan de muertos" gràcies a una bona amiga mexicana que ara viu en aquest país nostre i que ens el va fer conèixer. Aquest any, però, per tots Sants, ja bamp poder comprar aquest "pan de muertos" en un forn del barri que regeix un noi mexicà i que ha incorporat a la seva oferta quotidiana productes de la tradició mexicana. Sens dubte, si busquem una mica, cada dia resulta més fàcil trobar ben a prop testimonis directes de tradicions i productes de llocs que, fins fa pocs anys, quedaven ben lluny o molt reduïts a cercles ben petits.

Però ja sigui aproximant-nos als rituals més antics o participant –encara que sigui tot menjant o bevent, que és una manera molt interessant i plàcida de conèixer altres costums, altres formes de viure el ritual de la mort- el que és ben cert és que ens trobem davant d'un ritual fonamentador de la nostra condició humana. Perquè la vida i la mort és allò que ens defineix com a humans i que ens identifica, més enllà de les grans diferències culturals, socials o de formes de vida. Podem viure la mort –la idea de la mort- de moltes maneres i la podem ritualitzar de mil formes diferents, certament, però tots sabem que ella –la dama negra amb una dalla a la mà- ens espera en algun racó –no sabem si proper o llunyà- del nostre camí per la vida. De moment, brindem pel record dels qui ja no hi són i –us ho recomano- si en teniu l'oportunitat, acompanyeu el glop de cava ple de records amb un bon tros de "pan de muertos". I així la vida pren un sentit especial. L'altra cara de la vida ja la coneixerem quan sigui el moment.

XI Torneig WTA Benicarló

text i fotos VICENT FERRER

Al llarg de la setmana s'està disputant el XI Torneig WTA Benicarló, dotat amb 10.000 dòlars en premis, al que habitualment accedeixen tennistes que estan en progressió o que els falten punts per a evitar les prèvies en aquest tipus de tornejos. Algunes de les guanyadores o participants són conegudes en l'actualitat en estar molt bé classificades, com és el cas de la hispà-veneçolana Garbine Muguruza, que es va imposar en la VII edició trencant els pronòstics però practicant un gran tennis de manera que, en tot el torneig tan sol va cedir dos sets als seus rivals; un en quarts de final i un altre en la gran final.

Fins a quarts de final va anar passant les eliminatòries sense problemes, guanyant els seus partits en dos sets, però en aquesta eliminatòria es va trobar amb la Peruana Bianca Botto, que la va obligar a traure el millor de si mateixa per a poder passar a la següent ronda, després d'un gran partit d'ambdues. Garbine va guanyar el primer per 6/4, va perdre el segon per 7/5 i en el tercer guanya de nou per 6/4. Més fàcil de l'esperat ho va tenir en semifinals amb la italiana Anna Floris en derrotar-la per 6/4 i 6/1.

La gran final es va disputar l'11 de novembre al matí, davant la russa Elitsa Kostova, que per rànquing partia com a favorita al títol. La igualtat va ser una constant en els dos primers sets,

que van haver de decidir-se per mort sobtada; el primer per a la Muguruza i el segon per a la Kostova. En el tercer i definitiu set, després del fort desgast físic dels anteriors, la major qualitat tècnica de la hispà-veneçolana es va deixar notar, guanyant per 6/3 i emportant-se el trofeu.

Tornar a veure-la a jugar avui dia a Benicarló és pràcticament impossible, d'ací la importància per als afeccionats del tennis per a acudir a aquests tornejos, on s'acaben de forjar les que seran estrelles en el futur.

LLIBRERIA-COPISTERIA

GRÈVOL

e-mail: lc1grevol@telefonica.net

web: www.copisteriagrevol.com

C./SAN BLAI, 2. BENICARLÓ tlf: 964 47 56 98

Run&Bike

text i fotos VICENT FERRER

Presentada a l'Ajuntament la Run&Bike, la segona prova del Circuit de Carreres Populars, a celebrar el 29 novembre

El Circuit de Carreres Populars ja es prepara per a la segona prova del calendari benicarlando, el Run&Bike, que tindrà lloc el 29 de novembre, amb eixida i arribada a l'ermita de Sant Gregori i amb un recorregut de 13 quilòmetres. Les inscripcions, presencials i via Internet, ja estan obertes.

El regidor d'Esports, Carlos Flos, acompanyat del president i vicepresident del Club Triatló Basiliscus, Víctor Cheto i Antonio Gil, van presentar a l'Ajuntament els detalls del Run&Bike que tindrà lloc diumenge 29 de novembre. La carrera, la segona en el calendari del Circuit de Carreres Populars organitzat per la Regidoria de Cultura, tindrà l'eixida i l'arribada a l'ermita de Sant Gregori i en un recorregut de 13 quilòmetres passarà per la muntanya de la Tossa, l'ermita del Rocío (el punt més alt del recorregut) i la Basseta del Bovalar.

Els corredors podran triar entre l'opció de participar només en la carrera a peu, fer només el circuit per a bicicleta o completar les dues modalitats. Així mateix, també es podrà completar el trajecte en relleus (un participant completaria la prova a peu i l'altre amb bici).

Tant el regidor d'Esports com els representants de Basiliscus han animat a la gent a participar en la prova, que han qualificat de "no molt exigent i sí molt atractiva", en referència al paisatge.

De moment ja s'han apuntat més de 60 persones, les inscripcions continuen obertes i es poden formalitzar de forma presencial en l'establiment Evasió Sports o en la Piscina Municipal. Via Internet, les inscripcions es poden fer a través de la web www.hj-fitness.es.

Un duatló per a escolars el dia abans

Aprofitant la infraestructura de tanques i de megafonia, el Club Triatló Basiliscus ha organitzat un duatló per a escolars el dia abans del Run&Bike, el 28 de novembre. La prova estarà dividida en cinc categories (cadets, infantil, aleví, benjamí i multi-esport) i adaptarà els circuits a les diferents edats dels escolars.

Víctor Cheto, president Club Triatló Basiliscus, ha destacat l'interès del club per organitzar aquest duatló escolar i ha animat als pares que porten als seus fills el dissabte que s'animen a participar el diumenge en el Run&Bike.

La 5K nocturna, tot un èxit

Finalment el regidor d'Esports ha aprofitat la presentació del Run&Bike per a fer una valoració de la carrera que va estrenar el Circuit de Carreres Populars, la 5K nocturna del passat 17 d'octubre. "Estem molt satisfets amb els resultats de la prova. Va ser tot un èxit de participació i d'ambient a Benicarló. Més de 300 atletes van completar la prova, amb una elevada participació de dones, que era un dels nostres objectius, i una organització fantàstica. Són aquest tipus de coses les que t'animen a continuar".

circuito carreras populares
ORGANITZADA PER: Ajuntament de Benicarló
COORDINADA PER: HJfitness

RUN&BIKE
13km + 25km

I RUN&BIKE BASILISCUS
Nou format del Duatló Cross Basiliscus

29.11.2015 - 9:30h
Ermita de Sant Gregori (Benicarló)

MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
Evasión Sport (C/ Germans de les Escoles Cristianes 41) /
Piscina cubierta municipal Benicarló / www.hj-fitness.es

SPONSORS: BOUTIQUE, VIDRES BENICARLÓ, CHISTOLA II, IBERIA BRASS, Global Fit, NOE, publicitat, PASTISSOS, EVASIÓN

Nova prova de ciclocròs al fangós circuit de Sueca

text VICENT FERRER foto AURELI

A la localitat de Sueca es va celebrar la quarta prova de ciclocròs que puntuava per a la Challenge de la Comunitat Valenciana, amb participació del Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló.

Amb l'arribada de la pluja va arribar el fang i el ciclocròs més autèntic de la temporada, convertint el circuit en algunes zones en una pista de patinatge i en unes altres un gran fangar, on no se sabia si era millor passar muntat a dalt de la bici, o amb ella al muscle i córrer, ja que era un fang molt pega-los.

En la categoria màster 50 José Julián Balaguer, que tot i sortir bé no va tenir molta sort ja que a la meitat de prova, i formant part del trio capdavanter, se li va trencar la pota del canvi a conseqüència del fang acumulat, havent d'arribar al box corrent, després de la qual cosa ja només va poder acabar sisè.

Més tard arribava el torn de Mar López en fèmines élit, que va estar lluitant entre la quarta i sisena posició, per a finalitzar cinquena, en una carrera en la qual era complicat mantenir-se damunt de la bici en els trams de fang.

Daniel Esbrí subcampió d'Espanya de Triatló sub-23

text VICENT FERRER

Es va celebrar a Eivissa el Campionat d'Espanya de Triatló de LD, amb una prova composta per 4.000 metres de natació, 120 quilòmetres amb bicicleta i 30 quilòmetres de carrera a peu.

Tres integrants del Club Triatló Basiliscus de Benicarló es van desplaçar fins a la illa per a participar en la prova, on els tres van ser "finisher" realitzant un gran paper en la mateixa.

Cal destacar la 25a posició élit i amb açò proclamar-se sub-campió d'Espanya en triatló de LD sub23 de Daniel Esbrí Esteller, amb un temps final de 06.47.29; en 153a posició (16º 40-44) Victor Manuel Cheto Vargas, 07:48:53; i 237a (17º 25-29) Marc Feliu Tena, 08:43:39.

VICTÒRIA ESPECTACULAR

text VICENT T. PERIS

Ara mateix m'agradaria ser un bon periodista i saber escriure cròniques com les que diuen que feia Morera Falcó a *El correo catalán* o com les que diuen que fan Ramon Besa a *El País* o Toni Padilla a *l'ARA*. M'agradaria tindre, sí, la carrera acabada i no haver de recórrer a parlar del putam en què s'ha convertit casa meua i de les meues aventures a Barna per omplir la pàgina. Perquè el partit que van disputar diumenge passat el Benicarló i l'Albuixec es mereix una crònica ben redactada i no un dels meus habituals empastes. M'agradaria tindre els suficients recursos lingüístics com per poder estar al nivell de l'esdeveniment presenciat.

L'Albuixec es va presentar ací amb l'aurèola de ser l'únic equip invicte del grup. Els més optimistes haguérem signat a ulls clucs un empat abans de l'inici del matx, però vistos els esdeveniments ens vam quedar molt curts en els nostres pronòstics. El CDB va guanyar per tres gols a dos i haguera pogut augmentar la diferència a poquet que les rematades a porta hagueren anat entre els tres pals. Puc afirmar que aquest ha estat el millor partit de la temporada i el millor de moltes temporades.

Llàstima que massa gent es va estimar més quedar-se a casa per vore algun paiperviu d'aquests i a la tribuna no hi havia més de tres-centes persones. Llàstima!

Els nostres van sortir desacomplexats. Pressionant amb intensitat dalt. Amb una pressió com aquelles que feia el Barcelona dels primers temps de Guardiola. Tres homes sempre damunt del rival que tenia la pilota. Als quatre o deu minuts, unes mans a l'angle esquerre de l'àrea gran de la porteria forastera van ser executades magistralment (magistralment) per Marcos Cano. Quin golàs. Per damunt la tanca i a la base del pal. A punt va estar el porter de prendre mal per

intentar arribar a l'esfèrica. Marcos Cano està en una forma espectacular. Que poquets jugadors d'aquesta categoria (i d'altres categories superiors) són capaços de posar la pilota on la va posar ell. Durant tota la primera part els d'ací van mantindre la tensió i els valencians arribaven -se'ls veia qualitat- sense aconseguir inquietar massa Gasulla. Mitja part i Josvi Palanques castigant-nos els timpans amb música d'altres èpoques i falques publicitàries ben originals.

A l'inici de la represa hom pensava que no podríem aguantar aquell ritme frenètic. Nou error. No vam començar de la millor manera. Als pocs minuts una badada defensiva va propiciar l'empat foraster en un xut imparabile des del punt de penal. Però els d'ací, esperonats entre d'altres pels infatigables del GR21, no es van arronsar. Van continuar la pressió i les ocasions. Marquitos Cano va tornar a marcar. A la frontal de l'àrea menuda es va desempallegar de tres defenses (encara no sé com i m'ho vaig vore de ben prop!), es va escorar cap a la dreta i amb la puntereta li la va passar per baix cama al porter. Gol de traca i mocador. Espectacular de veritat. Encara va tindre temps el nostre davanter d'inventar-se una altra jugada de dibuixos animats (com les de Romário) i deixar-li en safata el gol al joveníssim Gonzalo. Més traca i més mocadors. Més traca i més mocadors. Èxtasi generalitzat.

Per donar-li una miqueta d'emoció, una altra errada va permetre a l'Albuixec acurçar el marcador. L'àrbitre va decidir posar també la seua dosi de suspens i va allargar el partit prop de deu minuts. Però coste i valga. Quan es va acabar tot els aficionats van premiar els jugadors amb una intensa i llarga ovació que es tenien més que merescuda.

Les notes negatives. Monterde es va lesionar. Hi ha jugadors que també han fet mèrits per ser titulars com Pablo Traver, Aguayo o Ximo Bueno, però, de moment, no ens deixen jugar amb més d'onze. Una nota positiva. Al xiquet aquest, Gonzalo, se li han de donar més partits. I Javi Celma ho sap.

El Club Ciclista Deportes Balaguer va celebrar el final de temporada de la seua Escola de Ciclisme i el Dia del Soci

text i fotos VICENT FERRER

Dissabte passat, 8 de novembre, el Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló va celebrar el dia del soci. Es va realitzar al matí una eixida de bici de muntanya amb la participació de tots els que van voler anar, socis o no, amb prova d'orientació per parelles. A la vesprada es va realitzar una altra eixida però en aquesta ocasió amb els alumnes de l'escola i pares, les dues pels camins i senderes del terme de Benicarló.

A la nit es va realitzar un sopar en un conegut restaurant, on es va fer lliurament d'uns detalls a tots els alumnes de l'escola, felicitant-los per la gran temporada realitzada. També a Paco Vidal se li lliurpa un rellotge perquè recorde el seu pas pel club, atès que la temporada pròxima competirà en cadets amb el CC Cervera, juntament amb Isabel Balaguer.

Per a finalitzar es va fer un sorteig de regals entre els assistents. L'encarregada de repartir-los entre tots els agraciats va ser la nova dama del club per al 2016, María del Mar Lopez Mercé.

Des de Bhimphedi, Nepal

text i foto TONYO FIBLA

Ja fa més de vint dies que Lluc i jo estem a l'orfenat, casa d'acollida o *balmandir* (temple del xiquets, com diuen ací) de Bhimphedi. Un poble situat en els primers plecs de les muntanyes que formen l'Himàlaia a Nepal. Aquest dies ens han passat volant. De fet a Lluc li queden dos dies i a mi quatre. Quan llegireu aquestes paraules ja estarem a Kathmandu.

En primer lloc voldria agrair a tota la gent que a títol individual han col·laborat d'alguna manera en que la vida dels xiquets i xiquetes d'aquest *balmandir* estiguen un poc millor. I també a les institucions que d'alguna manera ho han fet: Penya Setrill, CP mestre Francesc Català, CP Jaime Sanz i Caixa Rural de Benicarló. Amb els diners que entre tots hem aconseguit s'han comprat sabates, xandalls, samarretes i pantalons d'esport i un vídeo. No podem solucionar tots els problemes d'aquests xiquets però el que sí podem fer és que la vida d'aquests nanos siga un poc millor. De moment, res més. En tornar al poble, amb més temps i tranquil·litat ja us contaré com funciona el *balmandir*.

